

Српска опозиција није начисто са бојкотом избора на пролеће, али су се два табора – они који би пре бојкотовали и они који можда не би – већ дохватила за гуше. Каква је рачуница иза тога и зашто Вучић може само да ужива?

Председник Србије Александар Вучић није тип који би се просто завалио у фотељу и чекао да се нешто деси. Да јесте, све указује на то да би овог лета могао само да чека да се опозиција међусобно закрви око питања да ли бојкотовати изборе на пролеће.

Већина аналитичара критичних према власти сматра да је управо то разлог што је Вучић одустао од свог темпа избора на сваке две године. Док су српским улицама шетале десетине хиљада незадовољних грађана, а опозиција деловала јединствено, од таквих би избора Вучић добио само бојкот, а скупштина без опозиције нарушила би фасаду демократије, каже се у анализама.

„Погубно лицитирање“

Сада опозициони фронт делује подељен. Председник Покрета слободних грађана (ПСГ) Сергеј Трифуновић рекао је за портал Талас да је лично „ближи идеји о спавању на бирачким местима како би се заштитили гласови“ него „дизању руку од свега у старту јер утакмица није фер“.

„Бојкот није политика“, поручује са насловне стране Новог магазина Наташа Вучковић, функционерка Демократске странке.

„Већ сад треба рећи: од избора нема ништа, ми улазимо у бојкот“, рекао је насупрот томе Драган Ђилас за Н1. „Странке које ће учествовати на овим изборима се не могу звати опозицијом“, додао је он, под „овим изборима“ мислећи на медијске услове и агресију коју, како је рекао, емитује власт.

На то су дошле речи двоје студената, званичних организатора протеста у Београду, који су у овој ствари Ђиласовог мишљења. Ко год, кажу, не жели бојкот, тиме крши такозвани „Споразум са народом“ и „блати поверење“ које им је народ поверио.

Такви тонови затим на Твитеру добијају своје одјеке и такозвана је „опозициона јавност“ брзо подељена на правоверне заговорнике бојкота и оне друге који се питају шта би се тиме добило. Рачуница да ли је боље бити бескомпромисни бојкоташ или борац за гласове поново подсећа на међусобну борбу опозиционара за мали део колача, за пол-позицију у некој идућој трци.

„Апсолутно је погубно лицитирање о бојкоту избора већ сада и то тако јавно и међу

главним протагонистима“, каже посланик Ђорђе Вукадиновић, главни уредник Нове српске политичке мисли. „Шта год да је паметна одлука – а дилема није лака – оваква расправа је штетна и неће се добро одразити на рејтинг и кредибилитет опозиције.“

Он указује на „ултимативност“ са којом је тема постављена – у ваздуху је прећутна, а понекад и експлицитна оптужба да ко год већ сада није за бојкот некако „ради за Вучића“.

Демократе се плаше банкрота?

Драматургија је већ виђена пре и после прошлoгодишњих избора у Београду када су као Вучићеви „корисни идиоти“ или чак „џокери“ често помињани сви који су одбијали учешће на заједничкој опозиционој листи.

Гласачи у Београду дали су логици укрупњавања за право тако што су највећој групацији око Драгана Ђиласа дали петину гласова, док је листа Демократске странке остала на нивоу статистичке грешке. Међутим, око питања бојкота општих избора је и Савез за Србију (СзС) – као продукт логике укрупњавања – жестоко подељен.

Више саговорника ДВ из врха српске опозиције, под условом да им не помињемо имена, на сличан начин описује стање: Драган Ђилас и Вук Јеремић су сасвим за бојкот, Двери и Демократска странка нису начисто – тамо лидери више морају да полажу рачуне свом чланству – док у Покрету слободних грађана не крију да се спремају као да ће избора бити. Међутим и тамо ће још причекати са коначном одлуком.

Део рачунице у Демократској странци, сматрају неки, представља и дешператно

финансијско стање – без буџетских пара, странка иде ка банкроту. У том је смислу, каже један наш саговорник, Ђиласу далеко лакше. „Он има паре, а практично нема странку. ДС има странку, али нема паре. Зато би Ђилас најмање изгубио бојкотом.“

Зато се многим у ДС не мили идеја бојкота. Међутим један виђени демократа категорично каже да ни критичари руководства унутар странке нису баш за безусловно учешће на изборима. „Ако Вучић распише изборе под истим условима – бојкот. То је заједнички став“, наводи он.

У томе се налази квака коју неће превидети ни Александар Вучић. Наиме, ако би до краја октобра испунио све услове које тражи опозиција, изборе би могао и да изгуби или да макар буде драматично ослабљен. Ако не испуни ништа, добио би широки бојкот какав му не одговара. Али шта ако би испунио само понешто?

То би био увод у цепање опозиције, а можда и самог Савеза за Србију, наставља Ђорђе Вукадиновић. Он подсећа да је власт преко председнице Скупштине обећала да више неће подносити бесмислене амандмане и тако тобоже омогућити расправу у парламенту.

„Равноправан медијски третман би био болнији за режим, али и ту очекујем симболичке или козметичке помаке. То је онда идеално за причу о цепању опозиције“, закључује Вукадиновић за DW. Настао би, како каже, „ефекат белих листића“ – посебно јер је могуће да опозиционо бирачко тело буде подељено на два једнака дела за и против бојкота.

Вучићу сложни бојкот не би пријао

Јаки су аргументи и за и против бојкота, али су сви већ одавно испричани. Вучић се неће уплашити од вашег бојкота нити ће га међународна заједница притиснути, кажу противници бојкота. Ваше седење у оваквој Скупштини ништа никоме не значи, а дајете легитимитет Вучићу, одговарају заговорници.

